

Kameroon-1- 15.12.2009 – 14.12.2010 – zápis 29.

Kameroon je chudou zemí se spoustou obchodních příležitostí, tedy z pohledu Afriky a míst které jsme navštívili, z tohoto pohledu je tu i mnoho přátelských a pracovitých lidí (zdůrazňuji z pohledu Afriky, po tom co jsme jí skoro celou projeli a měli možnost se setkat s celou řadou lidí s celé řady zemí, není to pohled který se dá jakkoli porovnávat z Evropou. Mohu napsat, že Cameroon je vcelku poklidnou a čistou zemí, kde není tolik odpadků, z pohledu někoho kdo nebyl v žádné Africké zemi a přijede z Evropy do Cameroonu, mu bude připadat že mi asi přeskočilo, že je tu všude mnoho igelitových sáčků, hoven na ulici a všeho, z pohledu lidí co projeli kus Afriky a mají určité měřítko, či zkušenost z jiných afrických zemí, řeknou že je tu čisto). V Cameroonu jsme potkali mnoho milých a srdečných lidí z čech, či slovenska, počínaje českou konzulkou paní doktorkou Věrou, konče dobrosrdečným Robertem který zde má stáčírnu minerálky, která díky byrokratickým a různým podobným zádrhlům již pár let nefunguje. Potkali jsme zde i mnoho lidí, kteří tvrdili že se třeba jmenují Roman Jakson a narodili se v Guinei, ale mluvili výborně česky z moravským přízvukem a spíše slyšeli na jméno Zdeněk, jinak řečeno, potkali jsme zde mnoho lidí, co se tu z nějakého důvodu skrývali, zažívali, sháněli jinou identitu, či to jinak na hony smrdělo. Budu vůči těmto lidem ohleduplný a proto se o nich nebudu nijak zmiňovat, či je jmenovat, nebo jakoli připodobňovat jejich identitu abych jim neuškodil (ještě nevím, ale třeba jim budu dávat „krycí jména“ ☺). Některé části Cameroonu nás opravdu překvapili cenama, pohostinností, prostředím, prostě vším, a díky Robertovému sídlu, kde jsme strávili pár dnů, jsme si uvědomili, že Cameroon je opravdu milá země a z tech všech které jsme projeli by snad byla jedinou kde bychom si dokázali představit pár měsíců, možná let žít. I když země není ničím vyjmečná, výrazná, ničím nepředčí ostatní Africké země, ale prostě ten pocit, cítili jsme se tam často dobře, nic víc a nic mén a to je pro spokojené žití asi jedno z nejdůležitějších.

Ještě malá poznámka, Cameroon a cestování v něm bylo trochu jiné, díky Pavlovy, který s námi několik dnů cestoval a byl členem našeho teamu (viz předešlý díl: jmenuje se Pavel Trčala, vylezl na mont Everest, studoval v americe, pracoval ve světové bance, má pláž a plážový bar v Brně, má auto které nemá v ČR nikdo, mluví pět jazyky (možná šesti) byl ve 114 státech, jeho sestra měla před vánoci z Horáčkem nejprodávanější album, jeho rodiče byly několikanásobný vítězové v rally v osmdesátých letech ...) Jeho nadšením a dychtivou touhou po poznávání, která z něj přímo sršela, jsme byly částečně „nakaženi“ a i když jsme byly takový možná trochu skleslí a už ničím nepřekvapení, a měli jsme své tempo, tak jakoby nám Pavel vnuknul kus svého elánu po objevování, po dobrodružství, který z nás skoro všechen již vyprchal. Díky Pavlovy se naše cestování opět stalo o dost akčnější, ráznější, bez velkého odpočívání a relaxování prostě využití dne až do mrtě. Díky Pavlovy jsme opět viděli jiný úhel pohledu na cestování, cestování stopen, jiný úhel pohledu na komunikaci z lidmi, díky němu jsme se „odvážili“ třeba si sednout na motorku ve čtyřech a drandit po městě. Rozhodně to bylo přínosné setkání, které vneslo do našeho výletu mnoho nového a mnoho nových pohledů, díky kterým bude i tento deníček trochu jiný. Vlastně mnoho věcí se točilo kolem Pavla, byl stále středem pozornosti, stal se součástí našeho teamu, proto tento díl deníčku bude Pavlovy přeposlán, aby stejně jako Terka, doplnil tyto dny o své komentáře, o své pocity, o své úhly pohledu, o své postřehy a přitom všem ho nezahltil a třeba ho udělal trochu veselejší. Vítejte v Cameroonu.

16.12. středa

Probuzení vedel imigrační chýše na parkovišti 100x200 metrů, snídaně, rozcvička. V GPSce studujeme kde vlastně je Custom abychom dostali to správné razítko do kárnetu. Vyrážíme, mám stále dolavý zadek od prosezené sedačky, sice sedím na složené dece a na polštářku, ale tvrdost trčícího železa nezmírní. Z Jahůdky se linou podivné zvuky, už má holka najeto opravdu hodně a každý den jí děkuju za to že je.

Dopoledne přijíždíme do Yaunde, cesta je příjemný asfalt, cestou kolem lesy louka, mnoho pouličních prodavačů, u silnice kupujeme zeleninu, je oproti Gabonu za 10% ceny. Většina mužů se Terky ptá zda je vdaná, řekli že ne, hned si jí chtějí brát, přinejmenším na ní chtějí telefon, říkali že ano, už se jí nevšímají. Ženy jsou v pestrobarevných látkách, snad pestřejší než ty nejpestřejší hawajské vzory, spousta jich je namalovaná, v botech na podpadcích, jsou i navoněné, což vše na Africké poměry je nevídané, nebo vídané pouze ve městech na ně na předměstí, či vesnicích. (velký vliv na to asi má manželka prezidenta, která je bývalá prostitutka a vypadá jako mnželka El Bundy ze známého serialu na který si nemohu spomenout jak se jmenoval, ale ona paní je úplně stejná jako místní paní prezidentová. Proto mají asi místní ženy „dobrý“ příklad toho jak se oblékat). Policejní kontroly každou chvilku, je zřejmé že čekají na úplatek, nebo si nepřímě o něj říkají, párkrát přímo, nic však nedáváme a bez problémů pokračujeme.

Yaunde, opravdu velký zhluk lidí, auta dvě třetiny aut jsou žluté taxíky, ulice jsou přeplněné autama. Nakupujeme v místním supráči, ceny jsou o dost nižší oproti Gabonu, ale stále vyšší oproti ČR, je tu již mnoho věcí vyrobeno přímo v Kamerunu, oproti Gabonu, kde bylo snad úplně vše dovezené.

Smskujeme Pavlovy a následně se scházíme před Hiltne, zatímco tu na něj čekáme, vystupuje z nablejskaného medáku nějaký elegán v opravdu pěkném a slušivém obleku a ptá se nás zda si nás a auto může vyfotit, tak mu tam pózujeme před Hiltne na rušné silnici. Pavel přijíždí v taxíku, opět velké přivítání a společně jedeme hledat ubytování, v merku máme „gesthous“ v missi. Tu nacházíme s trochou problémů, je nad městem na kopci, z nádherným výhledem a i když celé město je rozlitané, hlučné, uspěchané, začouzené, ušmudlané a špinavé, místo na kterém je misse je pravým opakem. Nádherné místo. Domlouváme se že budeme spát venku v autě a že Pavel bude spát taky venku, pod moskytyerou kterou si půjčí ve spacáku který mu půjčím, na plachtě kterou mu půjčím.

(Jahůdka zaparkovaná na louce u misse, vedle Jahůdky natáhla moskytiera pod kterou bude Pavel spát, v pozadí sušící se prádlo co Terka vyprala)

Užíváme si ničím a nikým nerušený klid, vaříme věcu, Pavel se obléká do pomačkaného obleku co byl srulovaný v jeho malém příručním zavazadle a běží na Ambasadu Nigerie a pak běží na nějakou

„polopracovní večeri večírek“ za kamaradkou, bývalou nadřízenou ze světové banky kde dělal a prý méžná nepřijde, protože je to dobrá kamarádka, ale prý jen kamarádka. Chvilku pobíhá neuvěřitelnou rychlostí kolem auta a pak odbíhá, následně se energie kolem auta neuvěřitelně sklidňuje až klesá na blaženou poklidnou kolébající frekvenci. Veččíme, čteme si, sluníme se.

Po setmění se Pavel vrací, večírek nebyl moc večírkovatý a víza budou zítra, dojídá věcu co jsme mu nechali a povídáme si. Pavel nám vypráví kolik moc úplatků musel zaplatit na hranicích mezi Gabonem a Kamerunem, mi nezaplatili nic a opět jsme si uvědomili že když člověk opravdu neví, nezná neví co si může dovolit, co si oni můžou dovolit, tak vlastně platí, platí a platí. Pavla přejetí hranic stálo asi šest stovek, to kdyby nás stáli každé hranice, platili by jsme u každých policistů a u každého kdo po nás peníze chtěl, tak cena našeho výletu je přinejmenším 2x taková. Další téma večera jsou ženy, bezpodmínečná láska, je hmatatelně cítit, že Pavel je zahlcen problémy se ženama, že kolem něj je mnoho nešťastných lásek, mnoho žen a žádná se nezdá být tou pravou kterou by bezmezně miloval a ona ho milovala takového jaký je a společně s ním by sdílela jeho styl života. Zajímavé povídání, po dlouhé době se v našem „teamu“ objevuje někdo jiný než mi dva, někdo z jinou energii, z jinými myšlenkami, názory a my jakobychom už zapoměli to že je jednoduché se vcítit do druhého, prožívat jeho nejtajnější touhy, přání, jeho nejniternější křivdy. No byl to takový povídací, lehce terapeutický, přínosný, milý večer tečka

17.12. čtvrtek

Poklidné probuzení na louce vedle misse. Terka ráno odmítá jakékoli pletichy, protože by se pohupovalo celé auto a díky tomu že moskytyera pod kterou leží Pavel je natažená mezi stromem a naším autem tak by se celá pohupovala, což by bylo Takže Terka pomalu nechce abych vylejzal rázně z auta a auto se nehybalo a někdo si nemyslel že se v autě něco děje.

R8no pozvolna snídáme, poklízíme, sprchujeme se, Terka si hraje z místními dětma, nebo spíš si děti hrají s ní. Terka přichází z nápadem zda by se do Jahůdky nevešlo ještě jedno dítě, odpovídám jí že možná do té malé krabice na střeše ano.

Pavel stává až kolem deváté, Terka mu připravuje snidani a poté vyrážíme na ambasadu, nejprve na Nigerijsou pro Pavlova víza. Čekáme před ambasádou asi 40min, nějak to tam vázne. Pavel přibíhá že víza museli teprve udělat a že běží ještě někde pro kytku za to že to paní udělala tak rychle, čekáme dalších deset minut. Poté jedeme na ambasadu Pobřeží slonoviny, ptáme se na vízum do pěti států, nevzdávají.

Pak hledáme ambasádu Toga, Beninu, pak Francouskou ambasadu. Vše jde opravdu nehladce a z optížděma, jako by jsme to všechno dělat raději neměli. Togo ambasáda ve městě není a Benin ambasáda je 20km za městem. Pavel odjíždí na pracovní oěd, my jedeme za město a pracně hledáme ambasádu. Uf máme ji. Následně se dohadujeme s paní, protože pro vistavení víza potřebuje kopii kreditní karty. Argument že jí to nechceme dát, protože pak může kdekoli na netu vypsát pouze čísla karty a mé jméno a zaplatit s ní cokoli. Naštěstí mám starou kartu a dělám kopii z ní. Na ulici nám mladík kopíruje pasy, techničák, víza a kreditky, vedle sebe má ceduli jak vrata že stojí jedna kopie korunu, po své práci chce za každou kopii pět korun, říkám mu zda si nedělá srandu, on že né. Sundávám ceduly ze zdi a dávám mu jí před oči aby jí dobře viděl, možná hodně blízko aby jí viděl a ptám se co je na té ceduly a proč to tam je. Začal se řehtat. Položil sem mu na kopírku přesnou částku a šli jsme. Kopírovače celá záležitost pobavila natolik, že se řehtal i když jsme odcházeli. Dovypisujem všechny formuláře. Přijíždí na mototaxi Pavel, vrhá se opět na vypisování formulářů a dělání kopii. My čekáme, čteme si.

Poté co Pavel vše vyřizuje, přichází nadšeně z nápadem, žebychom mohli někam vyjet do okolí, najít nějaké klidné osamocené místo na kopci a ukempovat se tam. Terku moc ten nápad nenadchnul, věděla že opuštěných a nerušených míst v Africe, kor kolem velkých měst moc nebude a žebychom pár hodin krožili a hledali a nic nenašli, podobného hledání míst měla Terka za rok ježdění a hledání až nadhlavu. Já chápal, že to může být pro Pavla vzrušující a dobrodružné, tak trochu sem byl jeho optimismem nasáklý, ale i Terky nevyslovené argumenty sem chápal, takže sem řekl že mě je vlastně jedno jak se team dohodne. Nakonec po mlčení v autě a „naladění se“ na to co poletovalo v autě, říkám, zda by nechtěl Pavel jet stopem na pobřeží, kde by si užil trochu dobrodružství a případně tam našel nějaké místo kde bychom mohli den dva pobít. My by jsme zítra vyzvedli pasy z vízama a dorazili jsme tam. Všichni byly z návrhu nadšení. Pavel si vzal nezbytné věci, a kufr si nechal v autě a vyrazil. My jsme si užívali klidu a pohody co nám nabízela louka u misse. Pavel vyrazil po čtvrté hodině směr pobřeží město Kribi.

18.12. pátek

Ráno zjišťuji že nám neblíká a nesvítí auto. Terka suší vyprané prádlo, já se šťourám v elektrice, přestává svítit i brzdové. Na toaletě při potřebě koukám do stropu, na stropě vidím žárovku, na čarovce nápis Made in CZECHOSLOVAKIA. Samotný gesthous není místem kde by byla cností čistota a pořádek.

Po 12hod vyrážíme do města a na Beninskou ambasadu. Včera do nás málem někdo třikrát naboural, nebo mi do něho když nezastavil na stopku, tak jsem zvědav co dnes v tom blázinci zažijem. Řidiči opět maximalně neohleduplní a agresivní, trochu nám zhoršuje situaci že neblíkáme, ostatně většina lidí tu neblíká jen máva z okna rukou kam zahybá, takže blikáme po africku taky rukama. Častěji než brzda, nebo řadící páka se zde používá klakson. Nejprve mě to uvádí do stavu šílenství, poté se uklidňuji a dostávám až do scela pohodového stavu v kterém nevnímám žádný klakson, má rychlost se v tomto stavu snižuje ještě o něco více, takže intenzita klaksonů těch co mě chtějí předjet je ještě intenzivnější.

Přijíždíme na ambasádu, víza udělali tak, že za měsíc končí jejich platnost, domáháme se toho že chceme víza s tříměsíční platností. Paní se domáhá Pavla který umí francousky, není, tak se krkolomě domlouváme co chceme. Čekáme na konzula co je na obědě, pak mu to vysvětlujeme a prý to předělá, sedíme, čekáme a poté přináší původní víza do kterých je dopsán jen jiný datum, no snad nikdo nebude prudit. Děkujem, dostáváme od konzula novoročenku z našimi jmény a po té vyrážíme za naším

pionýrem průzkumníkem do Kribi. Cestou zkusíme vybrat ve čtyřech bankomatech, ale ani z jednoho nic nevyleje.

Cesta do Kribi je pěkná asfaltová, Pavel píše že se ubytoval v pěkném hotelu nedaleko pláže a že nám domluvil zdarma parkování u hotelu, kde můžeme přespat. Stmývá se a já zjišťuji že ze sedmy předních světel svítí jen jedno. Terka chce svítit z okna baterkou abychom lépe viděli. Po slepu dojíždíme do hotelu kde na nás čeká Pavel, jdeme se vysprchovat do Pavlova pokoje. V hotelu bydlí parta mladých amíků (je to nějaký program, kdy mladí američané přijíždějí pomáhat do afriky, realita je prý taková že sem musejí jezdit, a že tu tu většinou prosedí, či něco předstírají, nebo dělají to o čem vědí, nebo si myslí že je to nesmysl) cestou s námi předstupuje před dvacetičlenou partu amíků, s kterou se již seznámil a povídá jim o nás co jsme všechno ujeli, nakonec vyzve všechny přítomné aby nám zatleskali, že jsme dobří. Prý rád mluví před lidma, přednáší a rád třeba jezdil po různých festivalech, setkání a přednášel o výstupu na everest atd.

Po sprše nás Pavel „vytahuje“ do města, shání mototaxi (motorka taxikář) nejprve Terka i trochu já neskryváme strach a obavy z toho si sednout na motorku ve čtyřech lidech, ale pak hold naskakujem a jedem. Ve městě procházka, sháníme nějakou pouliční „restauraci kde se najíme, opět rychlý Pavel něco nalézá, u jednoho stánku si objednáva smažené banány, mezi tím přebýhá k druhému stánku kde si obědnává nějaké maso z rýží s tím aby mu ty banány dali na tu rýži a po tom co si vše objedná odbíhá aby si koupil kredit proto že vše prosmskoval se svou laskou, která trochu „neskousává“ že nebudou spolu na vánoce. My tam tak stojíme rozvláčněně, pak si necháme kydnout na jeden talíř trochu rýže a nějakou omáčku o které se ujišťujeme že je bezmasá. Bereme Pavlovo jídlo a čekáme na prkně u prkna na sudu až přijde abychom se společně najedli. Přiběhl a začli jsme. V naší bezmasé omáčce jsme našli nejen kus masa, no asi to tak má být jsme si říkali. Pavel nás zahlcoval spoustou otázek a spoustou faktů. Odpovědí na jeho otázku byla i má prozba: „ když něco děláš, dělej to pořádně, i když je to rutina, jako třeba jezení jídla, soustřed' se jen na to, na nic jiného, vypuť z hlavy veškeré myšlenky, veškerý shon a soustřed' se jen na jídlo , požitek z toho jak chutná, jak ho žvíkáš“. Tři minuty bylo ticho, vychutnávali jsme si jídlo, ve hřmění desítek motocyklů v puchu motocyklových výparů. Pak se opět Pavel na něco zeptal, když se na něj Terka podívala, pochopil, vrátil se k jídlu a jedl. Pak jsme šli na chvíli na net a jeli zpět do hotelu. My jsme si s Terkou ještě šli číst, povídat, Pavel šel na pláž s amíkama si zaplavat na adáče v moři. Akorád jsme šli spát a přicházel Pavel, domlouváme se v kolik budem vstávat. Bolení bříšek po masité bezmasé omáčce se dostavilo již večer, řidčí stolice přišla již k ránu.

19.12. sobota

Stáváme v šest, rozcvička, snídaně, meditačka u moře. Pavel nikde, Terka ho jde vzbudit. Pavel včera domluvil návštěvu v Pigmejské vesničce. My jsme trochu nedůvěřivý, ale netrháme partu a jedeme. Odbočka: Pygmejové je kmen který je známý nejen díky svému nízkému vzrůstu, ale především díky svému souznění z lesem. Pygmej se v pralese orientuje asi stejně dobře jako pražák v rodném městě, ví která rostlinka je pochoutkou, ví která liana je jedovatá, jsou to mystři ve stopování, kteří dokážou dle stop či trusů říct kdy tu jaké zvíře bylo. Jsou to mystři v tradičním lovu zvěře, dokáží se mezi sebou dorozumívat na kilometry daleko, a nemyslím tím že na sebe řvou ze stromu na strom. Pygmejové jsou kočovníci, když vyloví území kde zrovnažijí, zanechají své chýše tam kde jsou, vezmou si těch pár svých věcí a jdou hledat jiné místo vhodné k životu. Pygmejové o kterých tu je řeč, se straní společnosti, ostatním kmenům, ovšem mnoho pygmejů přestalo žít tradičním životem, smísili se s ostatními

vesničany, odešli do měst a někteří, jako mi dnes uvidíme, vidělávají nemalé peníze, protože ze sebe udělali pěknou turistickou atrakci, konec odbočky.

Jedeme asi deset kilometrů za město, k hotelku na pláži, co patří jedné švýcarce, tam si nás na parkovišti vyzvedává Khoolio a jedeme s ním taxikem k řece. Tam nasedáme na jeho loď kterou nás prý zavede hluboko do lesů kde žijí nerušeně a opuštěně tradičním životem Pygmejové. Pavel cestou kupuje pro Pygmeje dárečky, byl vyzván Khooliem, protože jemu dáme peníze za loď a náčelníkovy Pygmejů musíme něco dát, že nám věnuje svůj čas a ukáže nám vesnici a všechno a dárečko proto protože neznají peníze. Sedli jsme tedy na loď a jeli. Cestou na řece potkávali mnoho mladých či starých rybářů.

Asi po čtvrt hodině pádlování jsme „ukotvyly“ naší pramici na břehu a vydali se. Z křový před námi vyběhlo nějaké dětsko a běželo kamsi do lesa. Na zemi bylo obrovská spousta pytlíků od Ginu a Whisky (v africe se alkohol prodává v pytlíčkách po půl deckách či deckách, panák vyjde na dvě tři kačky) krabiček od cigaret atd. asi po sto metrech přicházíme na mítinku kde jsou tři cháše a jeden přístřešek. Trapas. Všude bordel a od tisíců vesnic a chatrčí se tito liší jen tím že je všude kolem spousta papírů a pytlíků od věcí které si většinou vesničané nemohli dovoli a nebo je nikdy nemluvili, nemluvě o tom co by asi kolem vesnice měli Pygmejové, které žijí tradičním životem a neznají peníze. Khoolio nám ukázal chášu kde Pygmejové spí, dle Pavlova nadšení jsem si uvědomil, že toto na turisty co přijedou do Afriky musí hrozně působit a musejí z toho být překvapení, zaskočení a musí z nich začít triskat lítost nad tím jak ti chudinky takhle žijí. Nejen já ale i Terka si uvědomovala že jsme se nechali polapit do sítě přichystané na turisty. Dle vírazu Terky na fotce v místní ložnici je vidět jak moc jí vše nadchlo.

Asi za pět minut „exkurze“ končila, Pavel rozdával dárky, chlapům cigarety, dětem bombony, ženám vitamíny a ještě něco dalšího.

Zeptal sem se Khoolia jak se živí, co jedí, náčelník ukázal na brambory a rýži, říkal sem mu, že jsem slyšel že Pygmejové jsou mystři v lovu a že jedí jen to co uloví nebo jen to co najdou v buši, náčelník kamsi šáhnul a vytáhl oštěp, byl tak zrezlý a tak tupý, že bych spíš věřil že si ho koupil někde ve městě v prodejně ze suvenýrama, než že by s ním někdy lovil. Pavel se z náčelníkem nadšeně nechal fotit.

Nechal se fotit i s celým osazenstvem vesnice, nejlepší hláška byla když křičel na Terku, pojď taky, pojď se fotit!! Terka se na něj podívala tak zle že sem se bál aby její pohled nikoho nezranil.

Sám se se divil že na některé z chýší nebyl satelit. Naskočili jsme do loďky a jeli spátky, celá tato vyjížďka nás tři vyšla na 1200Kč což je lepší měsíční plat nějaké prodavačky, uklízečky, pomocnice, kuchařky nebo někoho podobného. Nicméně řeka, lesy kolem, to vše bylo nádherné, panenské. Pavel si nechal zastavit loďku, že si zaplave, sedli jsme si s Terkou na břeh a kochali se, Pavel se cachtal a my sosali to vše kolem. Pak nám ukázal jak se skáče americká šipka v podání jednoho brňáka.

A po cachtanici jsme zase jeli zpět, Terka se kochala a cítila se bezpečně,

Protože cestu zpět měl pod kontrolou námořník z moravy a šlo mu to

Cestou opět mnoho rybářů s pytláčkama

Přijížděli jsme zpět k místu odkud jsme vyjeli, kde je zaparkováno dalších několik lodí a byly jsme rádi že jsme vyjeli tak brzy po ránu, od břehu vyráželo k „pygmejům“ několik japonců a následně se do další loďky rvalo deset turistů z belgie.

Po tomto spetření jsme jeli na pláž, kde předešlého dne našel Pavel domek, kde mu pronajmou místnost na spaní a kde můžeme spát v autě. Místo to bylo nádherné, hned na pláži, ve stínů stromů.

Sice náz z prvního místa vyhnal otec kluků z kterými se Pavel dohodl, protože otec přišel z nemocnice je nemocný a nevrdlí, ale patří jim dům i vedle, tak jsme se tam jen přesunuli. A místo to bylo ještě lepší.

Dalším místem k pokoukání co pro nás průzkumník Pavel připravil byl místní vodopád, parádní

Pavel byl předešlého dne aktivní, ostatně jako každý den, seznámil se s překrásnou usměvavou černoškou Silvi (Suzi) která nám dnes opravdu za pár korun připravila obrovskou mísu smažených banánů, mísu rýže, mísu ryb, vše bylo výborné, jedinečné, přejedli jsme se z toho tři lidi, ještě jsme nechali a vše to stálo něco přes stovku. Pavel chtěl opět s půvabnou Silvii vyfotit, i když celou dobu říkal: "když já se tak nerad fotím v plavkách" 😊

Večer si opět povídáme, téma duchovno, duchovní vývoj, duše, materialní svět...

20.12. neděle

Cachtací, odpočinkový den. Po rozcvičce jdeme, plaveme k Silvi na oběd, což jsme si včera domluvili, protože to bylo neodolatelné. Bereme sebou prkno z wincurfingu. Blbneme na vlnách.

Chvilku pavlovy dáváme ukázkou, ukázkou ve formě návalu energie a pohody do jeho těla. Po deseti minutách, si sedá a povídá že to byl parádní pocit, že měl pocit že lítal, vznášel se jak čestmír.

Pavel plave, mi jdeme po pláži k rozevláté Silvi přicházíme po dvanácté. Opět nám přináší na prostřený stůl uprostřed zahrady z výhledem na moře mísu smažených plajejnů, rýži a obrovskou mísu krevet a několik ryb. Přez hodinu hodujem a soukáme to do sebe. Pak jdeme společně i se Silvi na pláž, jen tak v legraci se Silvi zeptám jestli mě nenamasíruje, z domova bere krém a jde s námi na pláž. Tam si na mě sedá, myslel sem že mi rozdrtí pánev a přez hodinu mě masíruje jak silný sto kilový chlap, teče z ní pot, ale takhle dobře mě nenamasíroval snad ještě nikdo. Pavel mě vystřídal, jeho ovšem po pěti minutách poplácala po zádech že už je konec. Seděli jsme na pláži a společně si povídali. Silvi povídala že černí chlapy jsou tupci, že myslí jen na sex, žádná předehra jen šup sem šup tam, proto prý všechny černý holky chtějí bílý kluky a proto ona se raději miluje z holkama. Pavla celá tahle konverzace rozpálila tak raději běží do vody, cestou se zakecává z dvěma holkama co dou podél pláže, jedna s ním po sléze běží do vody, nejde si nešimnout jak se po několika minutách laškování na Pavla ta štíhlá dlouhovlasá pěkná černoška ve vodě vrhá a on před ní uhýbá. Přibíhá z vody a vyplašeně povídá, že ho ta holka málem znásilnila.

Pak společně jdeme do vody i s prknem, pote Pavel plave napřed, Já Terka a Silvi plaveme na prkně přez záliv kde jsme ubytovaný. Od holek se rozdělují a plují za nima, po deseti minutách plavání zjišťují že sem stále na stejném místě, stejně tak holky předemnou. Plují tedy na břeh. Holky pádlují o sto šest, jsou stále na místě, vidím že mě vidí a chtějí ke břehu, nejde jim to. Silvi je silná ženská, mnohem

silnější než já a Terka dohromady, ale stejně to s Terko na tom prkně neukrauluje, pluju jim tedy na pomoc a společnými silami jdeme na břeh. Holky sou totálně vyčerpaný. Pomalu jdeme po pláži k místu kde je záliv nejužší a proud z řeky nejmenší. Pavel připlaval a plave k vodopádům, holky a já na prkně se jedeme tedy podívat taky k vodopádům. Pavel skákal z vodopádů do řeky, my na chvílku přestali pádlovat a proud nás odtáhnul daleko pryč ale na břech kde jsme měli ubytování. Silvi bere prkno a z buvolčí silou plave proti proudu za Pavlem. My s Terkou pomalu jdeme k autu, odpočíváme. Pavel připlouvá až se soumrakem, pryč byl silný proud a bylo to vyčerpávající sem doplout, o tom se Terka rovněž zmínila že to se Silvii taky zažili. Po malé večeři, přicházejí nějakí místní kluci, dvanáctiletý a nějaký patnáctiletý, jen tak koukají, otálejí. Slovo dalo slovo, Pavel si vybírá toho nejmladšího, z velkými svaly, a říká mu aby ho namasíroval, že to pryč neumí a že prý já ho to mám učit, říká Pavel. Tak „mladému“ masérovi říkám že má dělat přesně to co budu dělat ja, položil sem Terku a začal jí masírovat, nejdřív záda, pak ramena, krk, nohy, stehna, zadek, lýtka, všechno. Kluk poctivě dělal vše jak já, největší sranda vždy byla, když sem se přestal soustředit na to, že někomu něco ukazuji a začal sem Terce třeba hladit zadek, že to „masér“ klučina začal dělat taky.

Po hodinové masáži si nechal ještě Pavel od mladíka přinést kokos, zaplatil mu pár korun a šli jsme spát.

21.12. pondělí

Ráno se probouzíme z bolavými bříšky po neskutečném včerejším přežrání. Já byl navíc ještě trochu spálený od slunka. Připravujeme auto k odjezdu. Rozcvička

A už autem jedeme k Silvi, která pro nás připravuje snídání. Pavel opět přeplouvá záliv. My se loučíme s pavlovým masérem, panem domácím a ostatními, všichni se ptají na Pavla, protože vlastně on s nimi všemi mluvil, protože mi neumíme francousky, ale ten plaval pryč, tak se museli spokojit jen z rozloučením s námi. Zaparkovali jsme u onoho pěkného hotýlku na pláži co patří postarší švýcarce

A šli k Silvi na snídani, opět obrovská, výborná, královská, bezchybná ... Silvi nás poté šla vyprovodit k autu, focení na pláži

Pavel jde do hotelu a ukazuje nám nějaké knihy, mapu. Po chvilce vycházíme ven a Silvi už venku není, s Terkou jdeme k ní domu, abychom se s ní rozloučili, protože jsme to nestihli.

Dohadujem se jak dál, Pavel nejprve chce do Dualy dojet stopem, nakonec jedeme v Jahůdce do Dualy ve třech

